

Η ΕΥΤΥΧΙΑ - LE BONHEUR

Σκηνοθεσία - Σενάριο: Ανιές Βαρντά

Ηθοποιοί: Ζαν-Κλοντ Ντρουό, Μαρί-Φρανς Μπουαγιέ, Μαρσέλ Φορ-Μπερτάν, Κλερ Ντρουό.

Φωτογραφία: Κλοντ Μπισολέιλ, Ζαν Ραμπιέ

Μοντάζ: Ζανβίν Βερντό

Μουσική: Ζαν-Μισέλ Ντεφάν

Χώρα: Γαλλία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 80'

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Berlin International Film Festival 1965, 2 Βραβεία στην Agnes Varda, Βραβείο Interfilm και Silver Berlin Bear.
- Prix Louis Delluc 1964 στην Agnes Varda.
- Υποψηφιότητες

Ο Φρανσουά είναι ένας απόλυτα ευτυχισμένος οικογενειάρχης, ο οποίος σε ένα επαγγελματικό ταξίδι γνωρίζει την Εμιλί, υπάλληλο ταχυδρομείου. Κάνει σχέση μαζί της, γεγονός που θα επιφέρει δραματικές αλλαγές στον οικογενειακό μικρόκοσμό του.

Αργυρή Αρκτος στο Φεστιβάλ Βερολίνου για έναν τολμηρό και σκηνοθετικά μοντέρνο στοχασμό πάνω στα όρια της αστικής ηθικής και της σχέσης της με τον έρωτα, την πίστη και την ευτυχία.

Το αριστούργημα της Ανιές Βαρντά από το 1965 σε

πολύτιμη πρώτη προβολή στην Ελλάδα και νέες ψηφιακά αποκατεστημένες κόπιες, που επιμελήθηκε η ίδια η Ανιές Βαρντά. Αργυρή Αρκτος στο Φεστιβάλ Βερολίνου, βραβείο Louis Delluc για την καλύτερη γαλλική ταινία της χρονιάς.

Ο θάνατος της Ανιές Βαρντά το Μάρτιο 2019 σε ηλικία 90 ετών αφήνει πίσω μια πλούσια παρακαταθήκη με ορισμένα αδιαμφισβήτητα αριστουργήματα, όπως την «Κλεό από τις 5 ως τις 7» και το «Δίχως Στέγη, Δίχως Νόμο», αλλά και μια φιλμογραφία που μετρά συνολικά πάνω από πενήντα ταινίες (μικρού και μεγάλους μήκους, μυθοπλασίας και τεκμηρίωσης) που χρήζουν επανανάγνωσης κι επανεκτίμησης. Μία από αυτές είναι δίχως αμφιβολία και το «Le Bonheur» του 1965, η τρίτη μεγάλου μήκους ταινία της και η πρώτη έγχρωμη, η οποία κέρδισε το Ειδικό Βραβείο της Επιτροπής στο φεστιβάλ του Βερολίνου εκείνης της χρονιάς (για την ιστορία -και την ειρωνεία του πράγματος- τη Χρυσή Αρκτο κέρδισε το «Αλφαβίλ» του Γκοντάρ), προκάλεσε ένα μικρό σκάνδαλο με την αταξινόμητη πολυσημία της και μετά ξεχάστηκε βολικά κάτω από τη σκιά της μετάβασης της Βαρντά στην Αμερική, των πολεμικών ντοκιμαντέρ της και της δεύτερης, πιο έκδηλα φεμινιστικής της περιόδου. Κι η αλήθεια είναι ότι ακόμα και σήμερα, πάνω από μισό αιώνα μετά, το «Le Bonheur» προκαλεί αμηχανία στην ερμηνεία του, ακόμα και στην κατηγοριοποίησή του. Πρόκειται για σάτιρα, αλληγορία ή ηθογραφία; Είναι ένα έργο αμοραλιστικό ή βαθύτατα ηθικό; Περιγράφει μια μοντέρνα κι αντισυμβατική ερωτική ιστορία ή σατιρίζει τα ερωτικά ήθη μια νέας, polyamorous εποχής; Κι η ματιά της Βαρντά είναι φεμινιστική ή υποκύπτει στην κυριαρχία του ανδρικού βλέμματος που υποτίθεται ότι

